

BAKIT MATAGAL

למה אמה
מאחרת?

כתבה
צייר

KIRSTINE CANON
MARIANO CHING

הגלגליות עושות רעש גדול! אפילו צעקות פרידה
רועשות מאוד. אנו רצים לשער כדי לפגוש את
ההורים, אמהות או אבות.
אמא בוודאי כבר כאן. אני הולכת ישר לספסל
עליו היא יושבת ומחכה לי.

קריינג! קריינג! קריינג! מצלצל הפעמון. השעורים
הסתיימו. זמן ללכת הביתה. מהר אספתי את כל
החפצים כדי להצטרף לילדים היוצאים מהכיתה.
הגלגליות עושות רעש גדול!

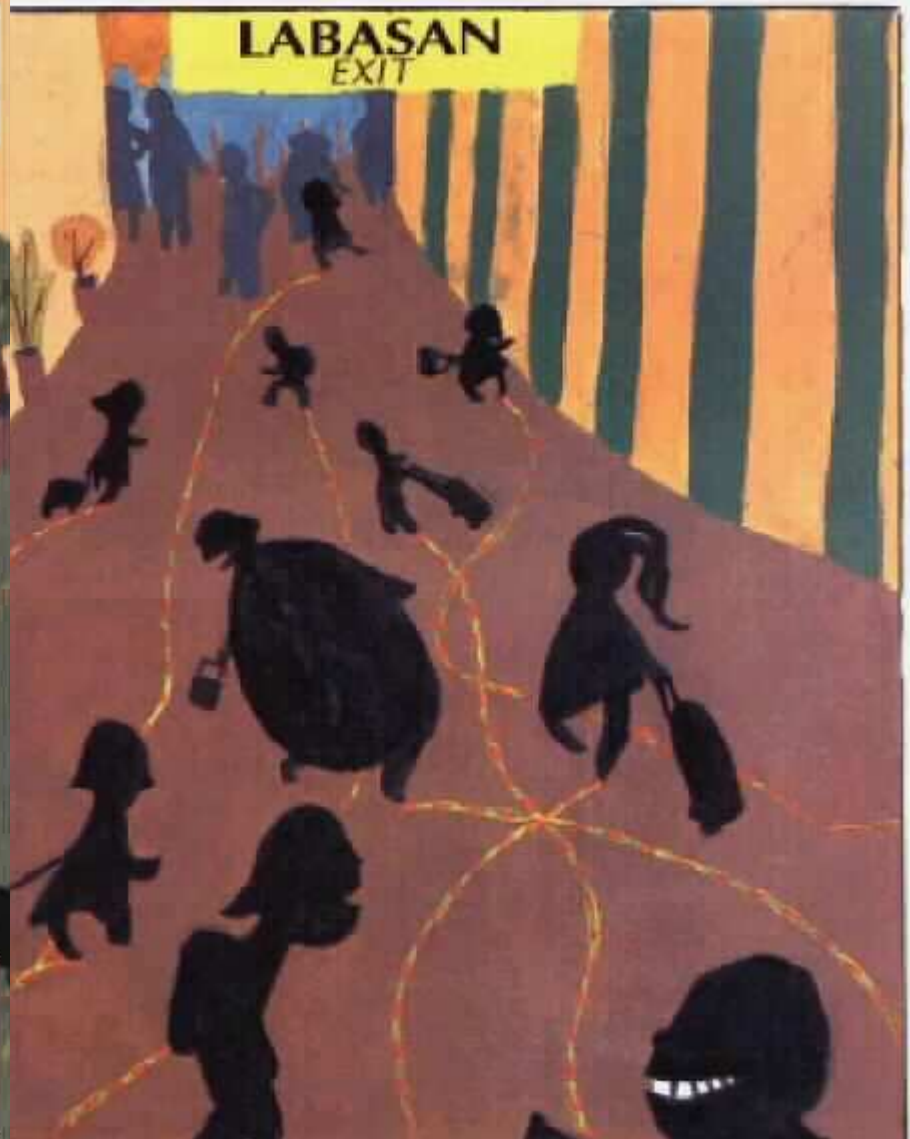
אני מופתעת. אמא לא יושבת על הספסל! אני
לוטשת עיניים. לבי דופק. לפני שאתחיל
לבכות אני אומרת לעצמי שלא צריך לפחד.

אני מנסה למצוא את פניה של אמא בין כל האבות
ואמהות ליד השער.

זה קשה כי שם כל כך הרבה אמהות ואבות. אני
לוטשת עיניים בחוזקה כדי שאוכל לראות את
אמא.

מרבית חברי עזבו כבר, חלקם על גלגליות, אך את אמי אינני רואה. אחרי כמה דקות כבר כולם נלקחו, מלבדי!

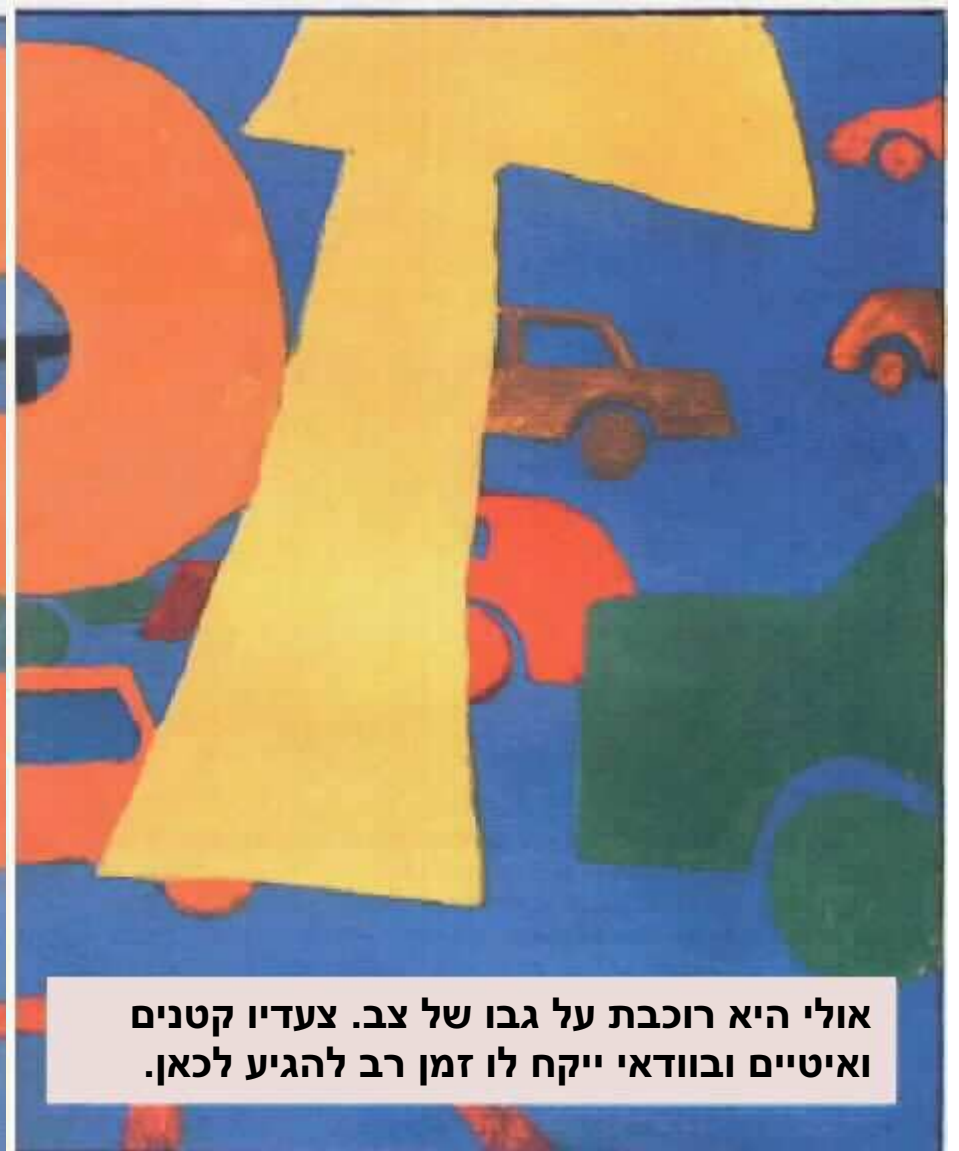
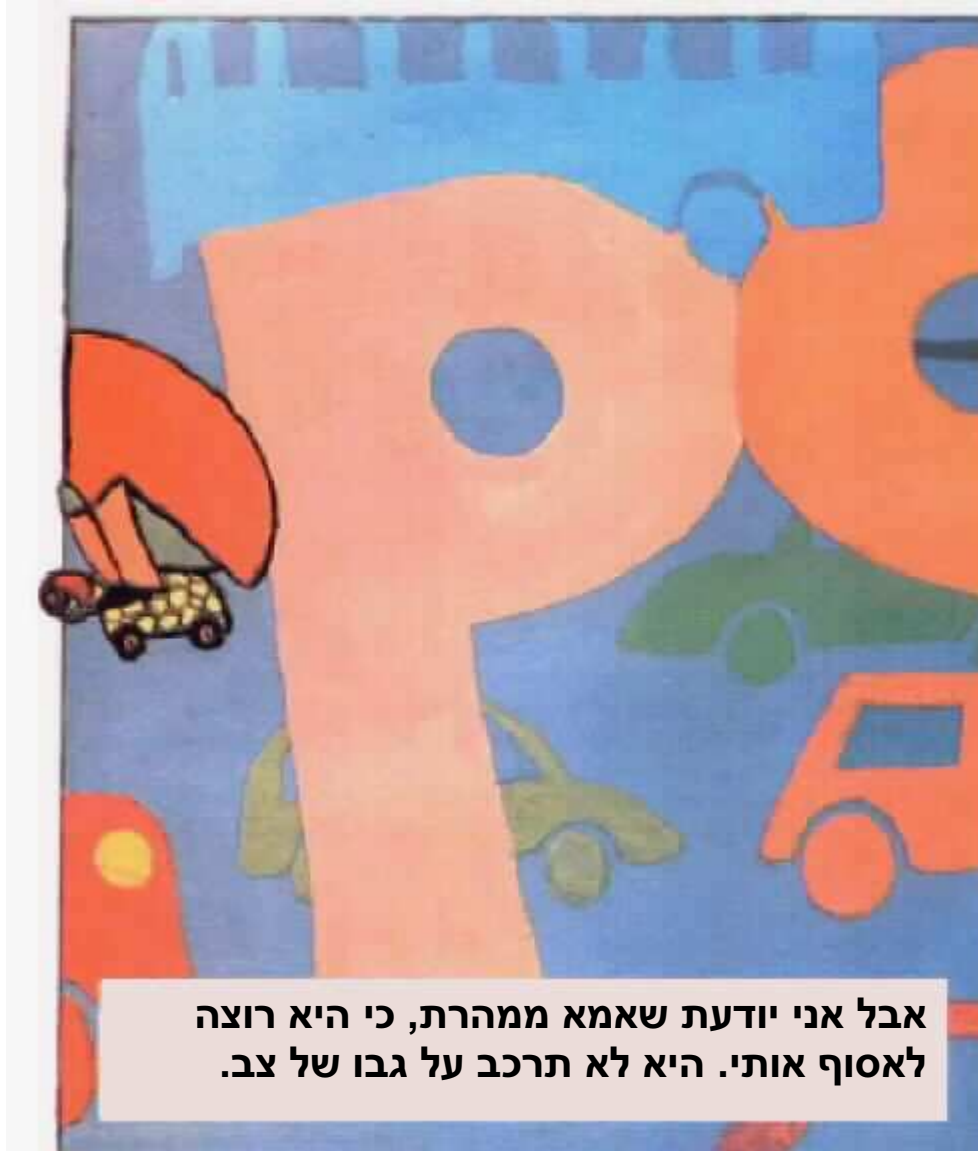

הדבר היחידי שנשאר לעשות, זה להתיישב על הספסל עם התיק וקופסת האוכל שלי. פוחת מספר הילדים המחכים על יד השער.

"רק תמתיני כאן. בסדר? אמא שלך בוודאי תקועה בפקק תנועה" אומר שומר בית הספר שליד השער. אז אני יושבת ומחכה, ומחכה ומחכה. קשה כל כך לשבת בשקט על הספסל, כשאינני רואה את אמא. מה יכול היה לקרות? אולי המכונית התקלקלה? קפצתי כשנזכרתי שבימים האחרונים היו לנו בעיות עם המכונית. אז אמא בוודאי מחפשת דרך אחרת להגיע אלי!

אז אולי היא רוכבת על פיל. צעדיו גדולים והוא בטוח יביא אותה הנה במהירות.

אבל פיל לא יוכל להידחק בין המכוניות על הכביש. גם כך ייקח הרבה זמן עד יגיע הנה.

אז אולי.. אולי היא עלתה על נשר. נשר יכול
לעשות את הדרך במהירות.

אבל נשר עף גבוה. אמא תוכל לראות רק עננים
וצמרות עצים. היא לא תוכל למצוא אותי.

אבל.. אם הקוף ימצא פתאום עץ בונה הוא יעצור כדי לאכול. ייקח הרבה זמן עד שאמא תגיע.

אז אולי קוף יכול לעזור לה לעבור מעץ אחד לשני. כך היא תגיע אלי מהר מאוד.

ואולי היא תעלה על לוויתן! לוויתן ישחה מהר
מאוד במיים.
אבל הלוויתן נמצא רק בים. הוא לא יוכל להביא
אותה עד כאן, על היבשה.
הוי, איך אמא תגיע הנה כדי לקחת אותי
מכאן?

התעייפתי מהחשיבה. הדבר היחידי שיכולתי
לעשות זה להיאנח ולשבת מכורבלת על
הספסל.
המצח שלי התקמט מרוב המחשבה.
אולי אמא שכחה אותי.
אולי היא כבר לא אוהבת אותי.
אולי נמאס לה לבוא
לאסוף אותי כאן כל יום.
אולי..
הרגשתי דמעות זולגות על לחיי. כאב לי החזה.
לא יכולתי לנשום. כיסיתי את פני בידיים
כשפתאום..

"אמא! כמה טוב שאת כאן! חשבתי
שאולי שכחת אותי"
"איך יכולתי לשכוח את הדבר
החשוב ביותר בחיים שלי!" אמרה
אמא תוך חיבוק חזק.
"האם המכונית
התקלקלה?"

"לא, נתקעתי בפקק תנועה על הכביש הראשי."
כל העצב שלי והדמעות הפכו פתאום לשמחה
גדולה. השומר צדק. אמא נתפסה בפקק תנועה.

